

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ТЕЛЯКИНЯТА ИВАН

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

В банята на гара Есино на Муромската жп линия в женския ден, в петък, неотклонно присъства несменяемият теляк бай Иван, та посетителките на банята се събличат от немайкъде пред него. Толкова ли не може да сложат в петъчен ден в банята някоя от жените, които работят в строителството?

Рабкор

ПРЕДИСЛОВИЕ

Толкова е неприлично да се пише за такова нещо, че чак перото ми клюмва.

1. В БАНИЯТА

— Бай Иване, ей, бай Иване!

— К'во искаш? Сапун и кесе имаш ли си?

— Всичко си имам, ама я се разкарай, ако обичаш, да те не виждам!

— Брей, виж я ти пъргавелката, аз ще изляза, а в туй време ще вземат да задигнат дрехите. После кой ще отговаря — бай Иван. Във вторник, като беше мъжкият ден, на началник-гарата му отмъкнаха табакерата. А кого хокаха? Мен, бай Иван.

— Бай Иване! Че обърни се поне за мъничко, колкото да притичам.

— Добре де, тичай!

Бай Иван се обърна към запотения прозорец на съблекалнята, оправи широката си рижа брада и замърмори:

— Брей, то пък чудото невиджано. Тя к'во си мисли? Да не би случайно да ми е кеф? Какво да правя, като ми е такава службата — неприлична... Службата ме задължава.

Женска фигура изскочи от чаршафа и хукна като Ева в рая, към къпалнята.

— Майчице, к'ва срамота!

Вратата към съблекалнята се отвори, пусна облак пара, а от облака излезе мокра, омекнала от парата бабичка, леля на един от майсторите. Старицата изстиска кесето и като примигваше от удоволствие, седна на кушетката.

— Честита баня! — чу над ухото си да й честити дрезгав бас.

— Благодаря ти, милинка. Благ... Олеле! Майчице, Богородичке. Ама ти си мъж?!

— И к'во като съм мъж?... Чаршаф ще искаш ли?

— Казанска света Богородичке! Разкарай се с тоя чаршаф, мръсноко! Божке, че то к'во става в банята ни?

— Лелко, какво сте се развикала, нали като дойдохте, аз вече бях тук.

— Бе не съм те забелязала одеве! Зле виждам, безсрамнико. А сега като погледнах — брадата му като метла! Манка, безсрамнице, я се закрий с чаршафа!

— То туй не е работа, ами мъка — измърмори, докато се отдалечаваше, бай Иван.

— Бай Иване... я се изпарявай! — развикаха се жените откъм другата страна и се заприкриваха с тасчетата като с щитове срещу неприятеля.

Бай Иван се обърна на другата страна и там веднага се вдигна вой, бай Иван се завъртя още веднъж и този път вече го изгониха. Той плю и се оттегли в съблекалнята, заявявайки зловещо:

— Ако откраднат нещо, свалям от себе си отговорността.

2. В КРЪЧМАТА

В неделя, измъчен от седмичния труд, бай Иван беше седнал на бира в пивница „Червен Париж“ и се оплакваше:

— Мъка мъченическа е то туй, а не работа. В понеделник почвам да паля, във вторник се къпят разни работници, в сряда — които са с малки деца, в четвъртък най-обикновени мъже, а в петък е женският ден. За мен тоя ден е същински ад. Да имаше начин очите ми да го не виждат. Банята се напълнила с женоря, крещят, разхвърлят си партакешите. И най-важното — все по мен викат, а аз к'во съм им виновен? Като са ме сложили да я върша тая работа, аз трябва ли да наглеждам всичко, или не? Длъжен съм! По-лош народ от женорята няма. Само една скопосна жена съм видял — съпругата на новия чиновник, на Коверкотов. Прибрано женче. Дойде, всичко си сгъне, всичко си подреди и само ми рече: „Бай Иване, дано се продъниш в пъкъла, дано...“ Едно не й харесвам: много е милинка в лицето, пък на гърба й бенка, ама гадна, на прилеп мяза, като я зърнеш, и ти иде да плюеш...

— Ка-а-акво-о-о?! Какъв прилеп?... Ти за кого ги дрънкаш тия, мръсноко червенокос?

Бай Иван пребледня, обърна се и видя чиновника Коверкотов. Очите на Коверкотов блестяха, ръцете му бяха свити в юмруци.

— Ти тоя прилеп къде си го видял, а? Ти що ги плещиш тия гадории? А?

— Ама защо гадории... — подхвана бай Иван, но не успя да довърши.

Коверкотов се приближи към него и...

3. В СЪДА

— Гражданино Коверкотов, обвинявате се, че на двацет и първи март тази година сте нанесли оскърбление с действие на работещия в банята гражданин Иван.

— Гражданино съдия, той опозори честта ми!

— Разкажете с какво сте опозорили честта на гражданина Коверкотов?

— Никого не съм опозорявал... Ох, мъко моя! Моля ви, гражданино съдия, да ме уволните от длъжността телякиня. Силици не ми останаха.

Съдията говори дълго и разпалено, притиснал ръце към сърцето и делото завърши с помирение.

След няколко дена освободиха бай Иван от работа в петъчен ден в женската баня и назначиха вместо него жена от тия, дето са в строителството.

След което на гарата отново настъпиха безметежни времена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.